

Képes Vagyok

2020. augusztus ~ XIII. évfolyam, VIII. szám, 8 oldal

Havonta megjelenő községi lap

www.gyergyoremete.ro

Elő kép

Csendes üdvözlő üzenet a keresztmentőknek » 2.o

„Mindenre képes vagyok abban, aki nekem erőt ad.” » 3.o

Jézusom szívembe fogadlak! » 4.o

II. Gyergyóremetei Citera Tábor » 5.o

Gyergyóremetei lovasnap másként » 5.o

Kicsibükki búcsú » 6.o

Sport a Túloldalról » 6.o

Könyv és filmajánló » 7.o

Hétfégi programajánló » 7.o

Anyakönyv » 8.o

Tudja-e, hogy? » 8.o

Gyerektéteztetési Prgram » 8.o

Csendes üdvözlő üzenet a keresztmentőknek

A címzett a gyergyóremetei Együtt a Jövőnkért Egyesület és ki más, ha nem Laczkó Albert Elemér polgármester, akik együtt eszembe juttatták Ady Endre *Krisztus-kereszt az erdőn* című versét. Ő, a nagy magyar költő, aki egykor „nyakas, magyar kálvinista” gyanánt, „unta a faragott képet...”, „csörgős szánkóval, vidáman daloló legényként röpt, „miként az Idő”, „húsz év elmúltával” gondolatban rádöbbsent hajdani „elmulasztására”, s egy erdőn állított „Havas Krisztus-kereszt” látomására kalapját mélyen megemelte” előtte. Büntudat és jóvátétel, tagadás és állítás csendes ütközései kavartak a költő lelkében, tudatában.

A gyergyóremetei kezdeményezés – megmenteni a falu külső, belső tereiben állított kereszteteket – csendben, nem lármázva-dicsekedve, dicsérve, hanem úgy, mint ahogyan a kereszt előtt illik, ahogyan a Székelyföld Szerkesztősége is tette augusztus 18-i számában – cselekvő szándékában magába rejt az Ady vers lelkiségéből, eszmeiségéből valamit: azt, hogy valami hozzám is, csakis hozzám tartozik, én valami-

hez, ha csökönyösen is, hozza tartozok, azért vagyok olyan, mint ők és mégis más, azt, hogy ennek felismerésére egyetlen közösség sem képes önmagától. Ezért szellemi segítséget kell nyújtani neki, úgy, hogy cselekvővé váljon, hogy tudatosan érezze, hogy önmagánál nagyobb, magasabb tud lenni azáltal, hogy megbecsüli, védi azt a személyi, tárgyi vagyont és kultúrát, amiben benne rejlik az elődök agya és keze munkája azért, hogy legitimizáló erővé állíthassuk magunk mellé, magunk hasznárára. Ezt a szándékot érzem ki és követendőnek tekintem a remeteiek igyekezetében: 34 (így, számmal írva) út menti keresztet (lehet, hogy nem mindenik út menti, hisz minden keresztállításnak más-más oka és térindoka van!) „javítanak fel”, és hogy a szándékból tett legyen, hozzuk rendelték a keresztetek tárgyi világával erkölcsileg, társadalmilag, spirituálisan önszerveződő és működő harmincnégy kisközösségi szövetséget, együletet, egyesületet.

(folytatás a 2. oldalon)

« Kicsibükki felé vezető úton.

Csendes üdvözlő üzenet a keresztmentőknek

(Folytatás az 1. oldalról)

Elképzelhetőnek tartom eljönni azt az időt, amikor az Együtt a jövőnkért Egyesület tagjai és hozuk hasonlók – mint jószándékú amatőr resaturátorok – elbeszélgetnek az európai, hazai, erdélyi, székelyföldi, és ezen belül is különösen a csíki és gyergyói keresztállítás terjedéséről, szokásáról, az állított kereszt sokféle rendeltetéséről; talán arról is, hogy ki kinek tartozik egy-egy mély (Adys) kalapemeléssel.

Például arról, hogy:

–III. Leo pápa 779-ben kibocsájtott rendelkezésében útszéli keresztfák állítására szólította fel egész keresztény Európát (Tehát a magyar honfoglalás előtt közel 120 évvel előbb.), ami aztán jogszokássá vált. Minden bizonynyal a szabadtéri keresztállítás története Magyarországon is a középkorba nyúlik vissza.

–Arról is, hogy Erdély viszonylatában, Csíkban és Gyergyóban vajon miért állítottak több keresztet, mint máshol? Lehet-e összefüggés Szent István ama rendelkezése, hogy minden 10 falu építsen magának templomot, amit Székelyföldön túlteljesítettek, és a keresztállítás fenti dinamikája között? A józan büszkeség alapja lehet az a tény is, hogy a kőkeresztek legarchaikusabb formáit ma Erdélyben, pontosabban Csíkban és Gyergyóban lehet találni.

A keresztnek mennyiségi, anyagi természetű adatait messze meghaladja állításuk oka, rendeltetése, üzenete, mindezek (újra) mennyiségi és tartalmi variánsai, eszmei gazdagsága. 2015-ben a Debreceni Televízió filmet forgatott *Útmenti kereszt*

kereszt a Kárpát medencében címmel, aminek megvalósításához szerénységemet is felkérték. En az óta a keresztfákat (kerülöm az út menti/ széli minősítést, mert kirekesztőek is) az emberi közösségek különleges *szakönyvtárának* tekintem. Mindenik más-más *szakosodással* bír: tudnunk kell teret jelző, teret foglaló (identifikáló), határjelölő, fogadalmi, hálaadó, szerelmi titkokat, vágyakat rejtő stb. keresztfákról. Hogy másról ne beszéljek, a portugál hadtestek példáját említem: valahányszor új földet hódítottak meg, első intézkedésük az volt, hogy keresztet szúrtak le és avval legitimizálták a megszerzett terület jogát. A mi falvaink, városaink keresztjei a mezőkön, utak mentén, útkeresztezések, -elágazások topográfiai pontjain, a belterületek nem ok nélkül választott kisebb-nagyobb szögleteiben – lényegében az egyházi liturgikus cselekmények állandó színhelyein kívül állnak (!) És nem egyszerűen keresztet, hanem feszületek, néhány négyzetméternyi kultikus, a népi vallásosság, megkockáztatom, sajátos kultikus, szakrális területeit képezik. Ezek a falvak, városok életében bekövetkezett társadalmi, kulturális, gazdasági, történelmi,

szellemi változásokat is érzékeltetik. Nem véletlen néhány kereszt kiemelt státusza, melyek a népi vallásosság és az egyházi liturgia összefonódását, „együttműködését” tükrözik. Nem egyedi, ám mégis „első az egyenlők között” a gyergyói/ kilyénfalvi húsvéti határkerülés. Minden kereszthez emlékek, mondák, hagyományok, szokások, események fűződnek, mert valamennyinek túlélői, emlékeztetői. (Ceaușescu székelyföldi látogatásainak útvonalán az út menti keresztet eltüntetése 1-es számú feladat volt. Pl. Csíkkozmás és Csíkszentmárton között.)

Végül a legszebb funkciót, rendeltetést betöltő keresztfát említem: a Csíkszentdomokos belterületén állított út széli keresztfákra gondolok, melyek formára nem különböznek a többtől, de **többlet funkciójuk által történelmi kapocs** valahány honfoglalás előtti székely törzsünk szellemi-lelki-társadalmi élete és Európában való letelepedése, a pogány hit és szent istváni keresztény hit szimbiózisa által: az új hit elfogadása, de az ősi megtartása feltételeinek jegyében. Csíkszentdomokoson úgy találtam, még a hetvenes években és azóta is, hogy az újszülöttet sorrendben háromszor avatják be a társadalmi, szellemi, lelki világba: 1. a családhoz legközelebbi keresztfánál, 2. a templomban, 3. az otthoni asztalnál. Ebből a középső keresztény, az első és utolsó pogány. Ezek mozzanatait tudom jelezni itt: a térben és időben nagyon távoli kultikus, gyülekezési helyek (különleges kövek, fák, források), ahol **rituálisan** bejelentették a születések, pázások, elhalálások eseteit. Őseink ezeket nem hozhatták Európába, a Székelyföldre. Viszont születtek, párosodtak, elhaláloztak – események, melyeket nem lehetett kultikus/szakrális helyek, eszközök nélkül elvégezni, közzé tenni. Adva voltak a pápai rendelkezés következtében állított keresztfák, amihez kapcsolni lehetett (a székely leleményesség talán első egzisztenciális példája) az újszülött beavatását és az anya tisztulásának rítusát azzal, hogy az anya, ölében a kisdettel háromszor megkerülte a keresztfát, miközben imádkozott. (Bővebben Balázs Lajos: *Rituális szimbólumok...* 2012, 2016. 269. old.) Az ősi beavatási rítus, bevallom, feltételezés. Viszont vallom, hogy az ember felemelkedésének története nemcsak írásban, tárgyi maradványokban, leletekben keresendő, hanem a tudatban, léleekben is.

És miért kerül meg háromszor a keresztfát? Ugyanazért, mint Ázsiában: hogy „oda tartozó legyen, hogy ne csángáljon el”! Kell ennél korszerűbb üzenet és mágia?

A remetei kezdeményezés által a keresztet által lefoglalt, jelzett és humanizált terek az érdeklődő látogató számára beszédessé válnak, az idegen vezető partnerei lesznek.

Forrás: Székelyhon 2020. 08. 27-i számából, a szerző és a Szerkesztőség tudtával.

„Mindenre képes vagyok abban, aki nekem erőt ad.” Fil 4,13

A nevem Kovács István - László. Szüleimnek első gyerekeként jöttem világra 1987 augusztus 17-én, Gyergyószentmiklós városában. A drága jó szüleimmel és a húgommal nevelkedtem a Gyergyó medence, egyik kisebb falujában Borzonton. Az általános iskolai osztályaimat a szeretetre méltó szülőfalumban végeztem el, a borzonti akkori Gaál Tamás Általános Iskolában. Rendszeresen jártam templomba, ministráltam és észrevettem, hogy mennyire vonz a szentmise szépsége. A rokonok, az ismerősök, a barátok mindig hangoztatták, hogy pap lesz belőlem, de én úgy érzetem, hogy nem leszek az, mert nekem más terveim vannak. A családomban nap, mint nap, mindig megtapasztaltam, hogy mennyire fontos az Isten az ember életében. A líceumi tanulmányaimat Gyergyószentmiklóson folytattam a Fogarasy Mihály Műszaki Líceumban számítástechnika-műszerész szakon. Sikeres vizsgák után, Isten akaratában meggyőződve, felvételt kértem a Római Katolikus Hittudományi Főiskolára. Soha el nem fogom felejteni azt a napot, amikor az otthoni ifjúsági csoporttal elmentem egy lelki napra Gyergyószentmiklósról. Ott a lelki napon a kiscsoportos beszélgetések következtében, egy olyan csoportba kerültem, ahol egy gyakorlati éven levő kispappal találkoztam. A kiscsoportos beszélgetés után a rövid szünetben el kezdtem beszélgetni vele különböző kérdésekről. Egyik kérdése az volt a kispapnak, hogy: Nem akarsz jönni teológiára, mivel most végezel? Az én válaszom egy határozott nem volt. Azokat az érveket hoztam fel, hogy sokat kell ott tanulni, sok könyvet olvasni, a családról le kell mondani, van egy kapcsolatom egy lánnyal, és szó sem lehet róla, nem ment el az eszem, hogy ezt tegyem. Ahogy haza mentem, már kezdett valami motoszkálni a fejemben, hogy miért mondtam nemet? Talán megszólított a jó Isten, a másik személyen keresztül? Jeleket kértem, hogy valóban hív az Isten engem. Nehéz volt előre az igent kimondani, sok vívódás és halogatás után mertem felvételizni a gyulafehérvári szemináriumba. Ezt azért halogattam, mert féltem a döntéstől, vajon tényleg ezt kell-e tennem, jó-e a választásom? Szívesen emlékszem vissza a szemináriumban eltöltött éveimre. A tanulmányok mellett a szemináriumi élet biztosította számomra azt a keretet, amelyben az évek során igazi barátságok, kapcsolatok születtek.

A gyakorlati évem első félévét Szászrégenben kezdtem meg. Amikor tudomásomra jutott, hogy a hivatástisztázó-pasztorális gyakorlati év első félévét hol fogom tölteni, nagyon kíváncsi voltam, vajon milyen a szászrégeni plébánia és az ahhoz tartozó filiák, amelyekről sokat hallottam. Ami számomra új dolog volt, hogy vegyes vallású helységbe érkeztem, ahol többféle felekezettel találkoztam. A hivatástisztázó-pasztorális gyakorlati év második félévét a Brassó Bolonyai Plébánián töltöttem. Ott egy csodálatos nagy közösséggel találkoztam. Lehetőségem volt arra, hogy több lelkeségi csoport találkozóján részt vegyek és megismerjem, hogy egy-egy lelkeségi csoport hogy is működik.

2013. június 29-én szentelt áldozópappá Mons. Dr. Jakubinyi György nyugalmazott érsek, és akkor a csík-szentgyörgyi egyházközség segédlelkészévé nevezett ki, akkor még nem is gondoltam, hogy ottan hét évig mun-

kálkodhatok Isten szolgálatában és az emberek üdvösségére. Istennek hála, nagyon jól éreztem közöttük magam. Csodálatos emberek vettek körül és segítettek olyan dolgokban is, amelyekben nem voltam jártas. Figyelmeztettek hibáimra is, amiért igen hálás vagyok, ugyanis ez által javíthattam magamon. Ismereteimet elmélyíthettem és új tapasztalatokkal találkozhattam. Azt szokták mondani az első szolgálati hely olyan, mint az első szerelem: a legédesebb. Az ember megtanul dolgokat és sok esetben élesben találkozik a megpróbáltatásokkal, kihívásokkal, de a papi örömmel is egyaránt. Mindig próbálok arra törekedni, hogy Isten eszköze legyek és ez nem más, mint mindig jelen lenni. Jelen lenni pedig magába foglalja azt is, hogy lehetőségeimhez mérten segítek embertársaimon, igyekezek az Egyház előírásait betartani, hiszen ez által is tudom az emberek javát és életét szolgálni. A pap egy jel az emberek között, egy jele annak, hogy létezik Isten, létezik örök élet. Mindennek megvalósításához tudom, hogy Isten kegyelme szükséges, ezért minden nap kérem Őt arra, hogy alakítsa az életemet úgy, ahogy az neki tetsző.

A papi jelmondatom: „Mindenre képes vagyok abban, aki nekem erőt ad.” Fil 4,13

A lelkipásztori éveim alatt sokszor megtapasztaltam, mennyire igazak ezek a szavak. Amikor az életünkben a terveink jobban alakulnak, mint gondolnánk, könnyű azt mondani, hogy mindenre van erőm. Aztán előbb utóbb úgy is rájövünk, hogy azért ez nem egészen így van. Az a sajátossága többek között a jelmondatomnak, hogy Pál apostol nem akkor fogalmazza meg, amikor jól megy a sora. Éppen az árnyékos, hűvös börtöncellában fogan meg benne a megállapítás. Nem tagadja, hogy ereje mind a szűkölködés, mind a bővelkedés idején nem önmagától, hanem Krisztustól van.

Lényeges gondolat, hogy mindenre lehet erőnk Krisztusban. Lehet erőnk a szomorúságunkban, de ugyan akkor az örvendezésünkben is. Ha mégsem sikerül az, hogy erőt kapjunk a mindennapjainkban, akkor talán az a baj, hogy egyedül küszködünk, és nem kérjük Krisztus segítségét. Ő ugyanis csak olyan embereket és élethelyzeteket rendel mellénk, melyekhez elég erőt is kapunk.

Isteni gondviselésnek tulajdonítom, hogy a gyulafehérvári főegyházmegye felső vezetősége úgy látta jónak, hogy talentumaimat, kibonthassam a gyergyóremetei egyházközség hívei között. Isten eszköze akarok lenni továbbra is. Bizalommal és örömmel érkeztem a közösségbe, szeretettel, egymást segítve, akarok közöttetek szolgálatot teljesíteni.

Isten segítségével szeretném, a fiatalokat megszólítani, közösségbe gyűjteni, a gyerekeket ministráns szolgálat-hoz szólítani, lehetőségekhez mérten együtt úgy alakítani napjainkat, hogy Istennek tetsző legyenek és lelkünk javára is váljanak közös imádságaink, találkozásaink, programjaink. Bízom, hogy Isten minderre erőt és kegyelmet ad az Ő gazdag kincstárából.

Jézusom szívembe fogadlak!

Számunkra már az is nagy élmény volt, ahogy felkészültünk az ünnepre.

Anna: Anyával és a testvéremmel megsütöttük a kedvenc süteményeimet. Közösen készítettük el a díszletet is.

Dalma: Nálunk a sütésbe még a rokonaim is besegítettek. Mamával szépen megtűrogettük a szalvétákat és megterítettük az asztalt. Anya kivasalta a székelyruhámat.

A templomi felkészítőkön megismerkedtünk az új papbáccsival. Ő mesélt a gyónásról és verseket tanított. Egyik nap még a szenteletlen ostyát is megkóstoltuk. A gyónástól kicsit izgultunk.

Dalma: Én egy papírra leírtam a bűneimet, amit a gyónás után odaadtam a pap báccsinak, hogy égesse el.

Anna: A gyónás után úgy éreztem, hogy megtisztult a szívem és könnyű lett a lelkem.

A sok előkészület után a keresztszüleink, szüleink kísérték el a templomba. Ott szépen felvonultunk az oltárhoz, térdet hajtottunk az Úr Jézus előtt. Boldogok voltunk, amikor először Őt magunkhoz vehettük. Sajnos, hogy a járvány miatt több családtagunk nem lehetett velünk. Ennek ellenére sokan köszöntöttek minket virággal és ajándékkal. A legszebb ajándék mégis az volt, hogy Jézus a szívünkbe költözött és ezt együtt ünnepeltük azokkal, akik szeretnek minket. Hálásan köszönjük ezt nekik!

Boglárka: Az elsőáldozás egy szép ünnep amit én is átéltem egy héttel ezelőtt.

Számomra egy felejthetetlen élmény volt. Jó volt hogy a Jézuskával találkozhattam és a szívembe befogadhattam. Jó élmény volt a felkészítőkön részt venni és ráhangolódni a szentáldozásra.

Miután áldoztam azt éreztem hogy a Jézuska velem van és örökre velem is marad.

Emília: Először is nagyon örültem, hogy Gyergyóremetén is lesz elsőáldozás.

Ugyanakkor nagyon izgultam is, hogy két hét alatt fel tudok-e készülni rá. Tudni fogom-e az imádságokat, mit kell csinálnom a misén, de anyukám megnyugtatóan, hogy ez egy fenséges dolog és minden rendben lesz.

Úgy is lett. Minden csodálatos és ünnepélyes volt, és amikor a szent ostyát, az Úr testét, magamhoz vehettem, boldog voltam és meghatódtam. Eddig is megpróbáltam jó katolikusként élni, viselkedni, de ezután még jobban fókuszolok arra törekedni, hogy méltó lehessenek az Úr testét magamhoz venni. Olyan jó, hogy elsőáldozó lehettem!

II. Gyergyóremetei Citera Tábor

A nyár elejére tervezett citera tábor, sajnos a mostani helyzet miatt elmaradt, de abban az örömben volt részünk, hogy augusztus 3-7- e között, igaz egy kissé nem rendhagyó módon, de végül megszervezésre került, párhuzamosan a lakiteleki citera táborral.

Köszönhetjük a lelkes oktatóinknak, Csüllög Edinának és Vadas Lászlónak, akik 2018 őszétől lehetőséget adtak és adnak, hogy a citera hagyományokat újjáélesszük a falunkban, hogy a gyergyóremetei gyerekek és felnőttek ismét citerázhassanak.

A mai napig is, fáradságot nem ismerve segítenek, lelkesítenek, ösztönöznek munkájukkal. Sajnos oktatóink és a lakiteleki citerás gyerekek nem lehettek fizikailag velünk, de lélekben az online térben mégis együtt voltunk, és folyamatosan tartottuk a hét folyamán kapcsolatot.

Közel 30 remetei gyerek, 2 csoportban Kicsik és Nagyok képzettségük szerint citerázhattak, gyakorolhattak együtt, napi pár órában.

Sajnos teljesen kezdőknek nem volt lehetőségük részt venni a táborban, de a jövőben szeretnénk, ha tovább bővülne a létszám. Öröm volt látni minden gyerek arcán az érdeklődést, a kíváncsiságot, a mosolyt, hogy hosszú idő után ismét együtt citerázhatunk és énekelhetünk. Sokat tanultunk, fejlődöttünk, de úgy gondolom, nem csak a tanulás, hanem együtt zenélés kedve vonzott és vonz mindenkit. Mert nem csak az a fontos, hogy betanuljunk pár dalsokrot és előadjuk azt a színpadon, hanem maga a zenélés számít, a magunk, barátaink, a zenekedvelők öröme, szórakoztatására.

Bár másként alakult az idei citera tábor, a tavalyhoz képest, de örülünk, hogy egy kis időre is, de együtt lehettünk és jól érezhettünk magunkat. Köszönjük a gyerekeknek, felnőtteknek a lakiteleki oktatóinknak a közös munkát, hogy egymást segíthettük. Köszönjük a Csoóri Sándor Alap, az Emberi Erőforrás Minisztérium és a Gyergyóremetei Önkormányzat támogatását. Bízunk benne, hogy a jövőben még nagyon sokat együtt muzsikálhatnak a lakitelekiek és gyergyóremeteiek.

Egy résztvevő

Gyergyóremetei lovasnap másként

A hagyományok úgy tartják a magyart, mint lovasnép és ez így is van. Gyergyóremete, a székelyföldi lovasélet egyik fellelegvárává nőtte ki magát, amelynek középpontja a Remetei Lovarda. Itt zajlanak a nagyobb, régió szintű lovas versenyre való felkészülések, illetve itt nevelődnek a jövő számára a székelyföldi lovasok egy része és nem utolsósorban a lovarda létesítményei adnak helyet már ötödik éve a Székelyföldi Regionális Díjugrató Bajnokság egy fordulójának. Ezzel azonban semmi újat nem mondtam, mert aki itt él és érdekli a közösségi élet az már halott ezekről a dolgokról.

2020 augusztus 8-án, a gyergyóremetei lovarda adott otthont az idei, a fentiekben említett székelyföldi lovasrendezvény harmadik fordulójának.

A közel 100 résztvevő, a három székelyföldi megye 12 lovardáját képviselte. A vendégeket felújított környezet fogadta és minden készen állt egy színvonalas lovasverseny lebonyolítására. A Remetei Lovasklub 21 versenyzővel nevezett be és ebből 7 gyerek volt gyergyóremetei.

Az egész napot felüléző díjugrató- illetve ügyességi verseny zárásakor, a helyi lovasklub több versenyzőjét is a dobogón, illetve annak közelében láthatta a díjazáskor. Az ügyességi versenyszámokban a 10 éven aluliak versenyében egy 2. és egy 4. helyezést érdemelt ki, a 10 éven felüliek versenyében pedig egy versenyzőjük a 3. helyen végzett. A díjugratásban is voltak kiemelt helyen végzett versenyzőik.

A 80 cm-es akadályoknál 1. és 5. helyezést (a gyergyóremetei Petréd Gáspár személyében), a 100 cm-es kategóriában 2. és 3. helyezést, míg a 110 cm-es kategóriában 3. és 4. helyezést értek el a Remetei Lovasklub versenyzői.

A Remetei Lovasklub két sikerkovácsának nevével mindenki ki kell emelni, akik nem mások, mint Balázs Sándor és Petréd Károly, aki egyben a lovasklub vezetője, illetve mindenese is egyben. A nézők hiánya nagyon érződött, de a járvány miatt sajnos csak a facebook-on lehetett élőben követni a lovasversenyt, a Rubin Studio munkatársainak is köszönhetően.

A verseny főtámogatója Hargita Megye Fejlesztési Ügynöksége volt, de oroszlánrészt vállaltak a rendezvény házigazdái nemcsak a szervezésben, hanem az anyagiak összeadásában is. Köszönet mindannyiuknak.

A Székelyföldi Regionális Díjugrató Bajnokság döntő fordulójára Gyergyószentmiklóson lesz szeptember 5-én, a Gyergyói Lovasünnep keretében, amely sajnos ezuttal is csak élő közvetítésben lesz nyomon követhető.

A Remetei Lovasklub versenyzőinek ezúttal is kívánunk sok sikert és az oktatóknak pedig megköszönve eddigi munkájukat, sikereiben gazdag jó munkát.

Bakai

Kicsibükki búcsú

Vírusos világunkban többször is átgondoltam: megünnepeljük-e az ez évi kicsibükki búcsút a szokásos módon. Végül is – híveim a járvánnyal kapcsolatos eddigi felelősségteljes viselkedésére alapozva – úgy határoztam, hogy igen. Nem bántam meg! Nagyon szépre, felemelőre sikeredett! Szent István a mennyből büszkén nézhetett őt tisztelő remetei népére. Sokan voltak, példamutatóan viselkedtek, rendet, tisztaságot hagytak maguk után.

Az ünnepi szentmise 11 órakor kezdődött, új segédlelkészünk, Kovács István-László volt a főcelebráns, ő prédikált Szent István szerepéről a mai keresztény ember életében. Megszenteltük/felavattuk és megcsodáltuk a Kisé Portik Cseres Irén szakértő által tervezett varrottas oltárterítőket, amelyek átváltoztatták a kápolna belső képét és hangulatát. Egy tíz tagból álló varrókör készítette el. Nevük nem szerepel ebben a rövid megemlékezésben, de bejegyezzük a plébánia történetének könyvébe. Isten áldása legyen munkájukon! A szentmise végén a tanárnő értékes előadást tartott a varrás művészetéről, szépségéről és jelentőségéről, a stílusokról, hagyományörzésről.

A fűvószenekar bekapcsolódott a szentmise menetébe és mise után szórakoztatta a közösséget. Köszönjük, mint máskor is! Legalább kétszázötven ember vett részt a búcsús ünnepen, jól érezték magukat, egyesek szürkületig maradtak.

« Mincor Szabols fotója

Köszönjük a Mindenható Atyának a szép időt, István királyunknak, hogy templomához összegyűjtött minket! Kérjük, hogy továbbra is legyen velünk, erősítse és ortalmazza közösségünket!

Sport a Túloldalról

Hagyományos módon már többször írtam sporteseményekről, de az akkori történések, zömében a pályán zajlottak.

Ezúttal nézzük a túloldalról a dolgokat, vagyis a lelátóról, illetve zárásként, a Túloldalról.

A nézők és ezen belül a törzsszurkolók, akik ott vannak, mindig fontos szerepük van, mert míg például a teremlabdarúgásban ők a „hatodik játékos” szerepét töltik be, addig a jégkorongban a „hetedik játékos” szerepét. Egyszóval mindig fontos és kiegészítő elemei a pályán lévő csapatnak.

A pályán lévők még lehet, hogy valamilyen anyagi juttatásban is részesülnek, a nézők viszont legjobb esetben ingyen izgulhatják végig a mérkőzést a nézőtéren, illetve szurkolnak, idegeskednek, buzdítanak, egyszóval áldozatot hoznak kedvenc csapatukért.

Ha lejár a sportidény már alig várják, hogy elkezdődjön az új szezon, az újabb eufóriák, illetve idegölések időszaka.

Kik az új igazolások? Vajon hogyan tudnak beilleszkedni a csapatba, illetve lesz-e annyi támogatás, hogy a csapat végig játszassa az egész szezont? Ezek a kérdések és hasonlóak foglalkoztatják ezeket az embereket.

Ők, akik a túloldalon vannak, és a mindennapi teendő mellett, ha csak lehetséges szorítanak időt kimenni a meccsre is, mert úgy érzik, hogy nekik ott a helyük.

Az évek telnek és nemcsak a játékosok cserélődnek, hanem sajnós a nézőtéren is zajlik az élet. A túloldal is cserélődik.

Vannak, akik hirtelen és sértődötten távoznak, viszont vannak, akik utolsó leheletükig nem tudják elfelejteni a nézőtér hívószavát. Így volt ezzel két, a közelmúltban a nézőtérről távozó gyergyóremetei sportbarát, Puskás Sándor és Puskás Laci bácsi is.

Ők a törzsszurkolók gárdáját erősítették és nem csak a teremfocit követték itthon naprakészen, hanem a régió sportját, ezen belül a régió hokicsapatját a Gyergyói HK-nak a hazai mérkőzéseit is nyomon követték a helyszínen.

Lassan életük részévé vált törzsszurkolói tagság és ha nem is mindenkit túlharsogva, együtt skandáltak a Hajrá Remete, illetve Hajrá Gyergyó rigmusokat.

A piros-fehér szín szívébe vésődött örökre és utolsó beszélgetéseink alkalmával is optimizmussal beszéltek a gyergyóremetei teremfociról, valamint a GYHK lehetséges sikereiről. Optimizmusuk áthidalta betegségeiket is és annak ellenére, hogy súlyos betegségek gyötörték mindkettőjüket, titokban a szezon újrakezdését várták, nem titkolva reménykedéseiket.

Aztán az Égiek úgy döntöttek, hogy mindkettőjüket meghívták a másvilági Túloldalra, oda, ahol már végleges tagságot kaptak. Reméljük érdemeiket kiemelik és bekerülnek örökös törzstagok közé.

A két csupaszív, elsősorban családtag és csak másodsorban szurkoló most már Fentről követik az eseményeket. A helyük itt Lent üres lesz.

Sanyi barátom és Laci bácsi helye megüresedett.

Az élet viszont megy tovább és irántuk való tiszteletből tartsuk szem előtt követendő erényüket, vagyis ne feledjük, hogy nem az ellenfelet kell szidni, hanem a saját csapatodat kell biztatni.

Nyugodjanak békében és köszönjük, amit tettek a gyergyói sport felémelkedéséért, hírnevéért.

Könyv- és filmajánló

Szerelmem, egymásra találás, párkapcsolat, házasság – mindannyian megtapasztaljuk ezek örömeit és nehézségeit, érezzük a boldogságot vagy a boldogtalanságot, ami belőlük fakad. Életünk része. Próbátétel, amelynek kihívásait teljesítve egyre jobban megismerjük saját magunkat és egymást.

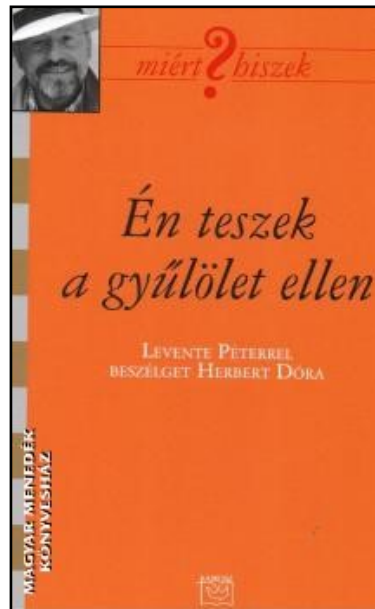
Nem csoda, ha a művészeket, zeneszerzőket, filmrendezőket, írókat is gyakran megihleti ez a téma, és csodálatos, néha meghökkenítő alkotások születnek. Filmek, regények, versek, dalok sokasága fejez ki mély érzéseket, és készlet elgondolkodásra minket.

A filmek gazdag kínálatából ajánlom Richard Linklater *Mielőtt-trilógiáját*: *Mielőtt felkel a Nap*, *Mielőtt lemegy a Nap*, *Mielőtt éjfél ut az óra*, Clint Eastwood *A szív hídjai* című filmjét, a Noah Baumbach által rendezett *Házassági történetet*, Andrew Haigh *45 évét* és a német Hans Weingartner *303* című alkotását. A rendezőkkel és a színészekkel együtt izgalmas kérdésekre kereshetjük a választ: Honnan tudjuk, hogy megtaláltuk a lelki társunkat? Mi tart össze két embert egy életen át? Átváltozhat a szerelem gyűlöletté? Hogyan lehet megőrizni a kapcsolat frissességét, legyőzni a megszokást, a fásultságot, megmaradni egymásnak? Meddig tudjuk őrizni a tüzet, amely összetart bennünket? Meg lehet menteni a látszólag menthetlent? Mennyire törekeny az egymásba vetett bizalom? Össze lehet ölni még a szálakat, ha már meggyengültek, talán elszakadtak?

Egy antik mítosz szerint a férfi és a nő régen egy egész alkotott, és nagyon boldognak érezte magát. Am az istenek megirigyelték ezt a boldogságot, és kettéválasztották őket – ezért keresi mindenki a maga párját. Az otthonosság és a biztonság érzését adja, amikor az a két fél találkozik össze, akik teljesen kiegészítik egymást. Még ilyenkor is nagy szükség van türelemre, kitartó hűségre, tapintatos figyelemre, elszenvető szeretetre, derűre és humorra a párkapcsolat egészséges fejlődéséhez.

Honnan tehetünk szert ezekre a belső erőforrásokra?! Ha a

filmekben nem is történik konkrét utalás erre, Döbrentey

Ildikó és Levente Péter a velük készült interjúkötetekben tanúságot tesznek róla: „a fentről jövő, megtartó szeretet elfogadása tart össze bennünket.”

Az író és színész házaspár a *Gyatra hitem érlelődik* és *Én teszek a gyűlölet ellen* című kötetekben őszintén és hitelesen vallanak arról, hogyan vált szenvedések árán kimeríthetetlen kincsesbányává a kapcsolatuk. Felismerték annak igazságát, hogy a megpróbáltatások számtalan áldást rejtenek. Megtanulták elhordozni egymás fájdalmát, emberpróbáló helyzetekben is támogatni

egymást. „Olyan ez, mint a kulcs és a zár, ami az egyikben megvan, az a másikban hiányzik, ami az egyikben több, az a másikban kevesebb.” Egész életük, házasságuk olyan egységet sugároz, amelyet csak ketten – hármában lehet megvalósítani, hittel, reménnyel, szeretettel és kitartással műalkotássá nemesíteni.

Ajánlom mindazoknak, akik törekednek megsejteni valamit ebből a nagy titokból, szeretnék felfedezni belső erőforrásaikat, elhiszik, hogy a szeretetet is tanulnunk kell. Szükségünk van példaképekre, akikre felnézhetünk, életükön elgondolkodhatunk, hitükből erőt meríthetünk, azonban saját nehézségeinkkel nekünk kell megküzdenünk, hogy értékelni tudjuk azt a sok ajándékot, amely körülvesz bennünket.

« LACZKÓ-ALBERT KATALIN

Hétfévi programajánló

Gyergyóremete község Önkormányzata és Polgármesteri Hivatala tisztelettel meghív minden érdeklődőt, **2020. szeptember 5-én, szombaton 10,00 órától**, az Erdei út avató Ünnepségére.

Helyszín: Dávitoké dűlő külső fele

Megközelíthetőség:

Bicikliseknek: 9³⁰-kor gyülekező a Bartók Béla- és Eszenyő utcák kereszteződésénél.

Autósoknak: Javasolt indulási időpont: 10⁰⁰ és 11⁰⁰ óra között Az új útra való belépés Molnár Pali útjánál lehetséges számukra. Kérjük, ezt használják és kövessék a szervezők által kijelölt nyomvonalat.

Program:

12⁰⁰ – Avató ünnepség: köszöntő, beszédek, áldás

13⁰⁰ – Ebéd (étel-ital a helyszínen kapható lesz)

14⁰⁰ – Természetismereti túra gyerekeknek (jelentkezés/csatlakozás a helyszínen lehetséges)

15⁰⁰ – Kecskető-túra felnőtteknek (jelentkezés/csatlakozás a helyszínen lehetséges)

Állandó programok:

Gyerekfoglalkozások

Ügyességi, szórakoztató vetélkedők

Hangulatteremtő helyi zene

ANYAKÖNYV

Születés

Laczkó-Dávid Zente
Boér Anna
Kacsó Nara
Portik-Kocsi Anzelm
Ivácson Bálint

Nász

Nagy József és Silló Ágota

Gyász

Antal Csaba 1971
Balázs Brigitta 1938
Puskás László 1941
Györfi Imre 1974
Portik Amália 1931
Nagy Mária 1930
Ferencz-Csibi Rozália 1933
László Dezső 1945

ANEKDOTA

Beteg a székely tehene. Megkérdezi a szomszédját, hátha tud segíteni.

- Mit adott maga a tehénnek, amikor az beteg volt?

- Hát terpentint.

Másnap megint találkoznak. Mondja az első székely:

- Szomszéd, megdöglött a tehenem a terpentintól.

- Az enyém is.

« HADNAGY LÁSZLÓ fotója »

GYEREKÉTKEZTETÉSI PROGRAM

Gyergyóremete Község Önkormányzata és Polgármesteri Hivatala, **gyerekétkeztetési programját folytatja**, ami iskolanapokon, a 0-8 osztályos, helyben tanuló diákok egyszeri meleg ebéddel való ellátását biztosítja.

Az Önkormányzatunk célja ezzel a programmal erősíteni a remetei családok szociális biztonságát, segíteni a tanulók esélyegyenlőségét, növelni a diákok iskolai teljesítményét.

Az étkezés napi költsége folyó évben 7 lej/fő.

Kedvezmények:

- a tartósan beteg vagy fogyatékkal élők, a három vagy több gyermekes családban élő tanulók, valamint az árvák és félárva 50%-os kedvezményt kapnak.
- a normatív kedvezmények mellett, rászorultsági alapon - jövedelemtől függően - további kedvezmény biztosítható az étkező gyermek számára.

Képes Vagyok

Gyergyóremete község havonta megjelenő lapja

Szerkesztőségi tagok:

Laczkó Margit Hajnal
Portik-Bakai Ádám

Fotó:

Portik-Bakai Ádám

Nyomda:

F&F INTERNATIONAL Kft.
A szerkesztői jog fenntartva!
A megjelent cikkek tartalmáért az aláíró személy felelős!

*Kövessék
a facebook/gyergyoremete
oldalt.*

TUDJA-E, HOGY?

A XVIII. században a havasi legelők birtoklásáért Remetének a viszonya időnként nemcsak Szárhegygel és Alfaluval, de Libánfalvával is megromlott. 1764-ben a libánfalviak panasolják, hogy a remeteiek Kereszthegy mezejéről elhajtották 93 db. juhukat és 2 hizott ökrüket.

A vizsgálatok kiderítették, hogy azelőtt ők is elhajtották a remeteiek 100 juhát. Egyik fél sem akarta, hogy az ügy a széki bíróságra kerüljön, és ezért kibékültek. Dumbran Gheorghe libánfalvi pásztor vallotta, hogy a Dregus havasában „egy juhot megnyúzván és egy korsó pálinkát elővevén békesség fejében velem együtt megevének és megivánk.”

1 főre eső jövedelem	Szülői hozzájárulás	Önkormányzati támogatás
0 - 530 lej	0 lej	7 lej
530 – 850 lej	3,5 lej	3,5 lej
850 lej fölött	5,6 lej	1,4 lej

Az igényléshez a következő iratok szükségesek:

- Családösszetételt igazoló iratok
- Jövedelmet igazoló iratok

Kéréseiket **szeptember 3. és 10.** között nyújthatják be a Polgármesteri Hivatal szociális osztályán (földszint, 5 iroda), **8:00 és 12:00** óra között.

« CAZAN RAMONA-ROZÁLIA, szociális referens »